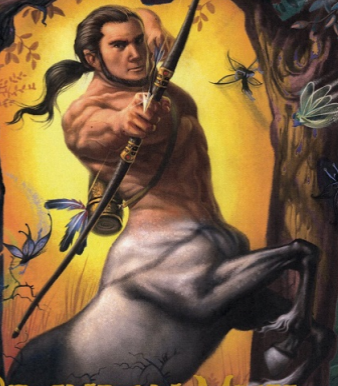

FABLEHAVEN

EPIDÉMIA TIEŇOV

BRANDON MULL

„Jedna z najlepších fantasy kníh, aké som kedy čítal...“

Christopher Paolini, autor knihy *Eragon*

FABLEHAVEN

EPIDÉMIA TIEŇOV

KYVADLO KMITÁ MEDZI
SVETLOM A TMOU.

FABLEHAVEN

EPIDÉMIA TIEŇOV

BRANDON MULL

ILUSTRÁCIE
BRANDON DORMAN

*Pre Cya, Marge, Johna a Gladys, ktorí sú dôkazom, že starí
rodičia môžu byť aj priatelia, aj hrdinovia.*

Original title: Brandon Mull: FABLEHAVEN: Grip of the Shadow Plague
Copyright © 2008 by Brandon Mull
Illustrations © Brandon Dorman
Translation © Zuzana Trstenská, 2011
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2011, 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková.

Druhé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0173-8

Obsah

PRVÁ KAPITOLA	Nipsiovia	1
DRUHÁ KAPITOLA	Stretnutie	21
TRETIA KAPITOLA	Ďalšie objavy	45
ŠTVRTÁ KAPITOLA	Noví rytieri	64
PIATA KAPITOLA	Prvá úloha	83
ŠIESTA KAPITOLA	Epidémia	104
SIEDMA KAPITOLA	Stratená mesa	125
ÔSMA KAPITOLA	Živý tieň	148
DEVIATA KAPITOLA	Cestičky	169
DESIATA KAPITOLA	Tieňové rany	184
JEDENÁSTA KAPITOLA	Staré pueblo	201
DVANÁSTA KAPITOLA	Prekážky	222
TRINÁSTA KAPITOLA	Tajný obdivovateľ	244
ŠTRNÁSTA KAPITOLA	Návrat domov	264
PÄTNÁSTA KAPITOLA	Hnedáčikovská nedeľa	287
ŠESTNÁSTA KAPITOLA	Útočisko	310
SEDEMŇASTA KAPITOLA	Prípravy	330
OSEMŇASTA KAPITOLA	Stará vila	351
DEVÄTNÁSTA KAPITOLA	Súboj	373
DVADSIATA KAPITOLA	Minulosť	387
DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA	Sestra víl	404
DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA	Svetlo	422
DVADSIATA TRETIA KAPITOLA	Temnota	439
DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA	Rozlúčka	470
	Poďakovanie	485
	Otázky pre čitateľov	487

Nipsiovia

Bol sparný augustový deň a Seth sa náhlil po uzučkom chodníku s očami upretými na hustú zeleň na jeho ľavej strane. Vysoké a machom obrastené stromy vrhali tieň na zelené more kríkov a papradia. Cítil, že je úplne premočený. Vinou vlhkosti mu pot na tele neusychal. Seth sa často obzeral a pri každom zašuchotaní v kríkoch ho trhlo. Čaroles bol pre osamoteného človeka nebezpečné miesto, no on sa navyše bál, že ho niekto zazrie tak ďaleko od záhrady.

Počas dlhého leta sa výrazne zlepšil v nepozorovanom vkrádaní sa do lesa. Výlety s Coulterom boli zábavné, ale neboli dosť časté na to, aby uspokojili jeho túžbu po dobrodružstve. Bolo celkom iné a oveľa vzrušujúcejšie, keď sa na prieskum rezervácie vydal sám. Okolie domu starých rodičov už poznal a napriek ich strachu si dokázal, že les môže

spoznávať bez obáv. Aby sa nedostal do riskantných situácií, len málokedy sa zatúlal ďaleko od záhrady a pre istotu sa vyhýbal oblastiam, o ktorých vedel, že sú smrteľne nebezpečné.

Dnes však urobil výnimku.

Dnes sa podľa pokynov vybral na tajné stretnutie.

Hoci si bol istý, že inštrukcie pochopil správne, začal sa obávať, že z nejakého dôvodu prehliadol poslednú značku. Chodník, po ktorom sa v tej chvíli náhlil, dovtedy nepoznal. Bol čoraz ďalej od domu. Zrak ustavične upieral na kriky na ľavej strane chodníka.

Počas leta do Čarolesa prišlo aj z neho odišlo veľa ľudí. Pri raňajkách starký Sethovi, Kendre, Coulterovi a Dalovi oznámil, že večer sa vrátia Warren a Tanu. Seth sa tešil na stretnutie s priateľmi, ale vedel, že čím viac ľudí bude v dome, tým viac očí ho bude strážiť, aby obmedzili jeho nepovolené výpravy. Dnes bol asi posledný deň, keď sa mohol na chvíľku vytratiť.

Práve keď už prestával veriť, všimol si palicu s veľkou šiškou navrchu, zapichnutú do zeme neďaleko chodníka. Zbytočne sa strachoval, že ju nezbadá. Taká vysoká značka bola neprehliadnuteľná. Seth sa postavil vedľa palice, z pohotovostného balíčka vybral kompas, našiel severovýchod a vykročil nie celkom kolmo na nenápadný chodník.

Pôda pod Sethovými nohami mierne stúpala. Kľučkoval, aby sa vyhol kvitnúcim trnitým rastlinám. Nad ním v korunách stromov štebotali vtáky. V nehybnom vzduchu mával širokými farebnými krídlami motýľ. Seth ráno vypil mlieko,

a preto vedel, že je to naozajstný motýľ. Keby to bola víla, videl by ju.

„Sss,“ zasyčal z krikov na pravej strane niečí hlas. „Poď sem!“

Seth sa zvrtol a zbadal satyra Dorena, ako vykúka ponad krik s lesklými širokými listami. Satyr ho rukou privolať k sebe.

„Čau, Doren,“ povedal potichu Seth a prebehol k miestu, kde čupel satyr. Našiel tam ukrytého aj Newela, ktorý mal o niečo dlhšie rohy, trochu pehavejšiu pokožku a o odtieň červenejšie vlasy ako Doren.

„Kde je ozruta?“ zaujímalo Newela.

„Sľúbil mi, že sa so mnou stretne tu,“ odvetil mu Seth. „Mendigo zaňho zaskakuje v stajni.“

„Ak sa neobjaví, naša dohoda padá,“ pohrozil Newel.

„Príde,“ uistil ho Seth.

„Priniesol si tovar?“ opýtal sa Doren. Chcel, aby to znelo ľahostajne, ale v očiach sa mu zračilo zúfalstvo.

„Štyridsaťosem ceruzkových bateriek,“ prikývol Seth. Otvoril zips na cestovnej taške a dovolil satyrom, aby sa presvedčili na vlastné oči. Na začiatku leta im Seth dal niekoľko tuctov bateriek ako odmenu za to, že jemu a jeho sestre pomohli vkradnúť sa do starorodičovského domu za nesmierne zlovestných okolností. Satyrovia však už celú svoju odmenu minuli na pozeranie prenosného televízora.

„Pozri sa na ne, Doren,“ zavzdychal Newel.

„Hodiny a hodiny zábavy,“ s úctou zamrmlal Doren.

„Všetky tie športy!“ vykrikoval Newel.

„Filmy, komediálne seriály, kreslené rozprávky, telenovely, tolksou, súťažné relácie a reality šou,“ rozradostene menoval Doren.

„Veľa krásnych dám,“ zapriadol Newel.

„Ešte aj reklamy sú úžasné,“ pokračoval Doren. „Toľko technologických zázrakov!“

„Stana by vystrelo, keby o tom vedel,“ šťastne sa uškrnul Newel.

Seth vedel, že Newel má pravdu. Starý otec sa veľmi usiloval obmedziť techniku v rezervácii. Nechcel, aby moderná doba ovplyvnila bytosti v Čarolese. Dokonca ani vo svojom dome nemal televízor.

„Kde je zlato?“ opýtal sa Seth.

„Nedaleko,“ odpovedal mu Newel.

„Je ťažšie nájsť zlato po tom, čo Nero presunul svoj poklad,“ vysvetľoval Doren.

„Je ťažšie nájsť odcudziteľné zlato,“ doplnil Newel. „Vieme o mnohých pokladoch ukrytých v Čarolese.“

„Väčšina z nich je však buď prekliata, alebo prísne strážená,“ objasňoval Doren. „Napríklad vieme o krásnej kôpke drahokamov uloženej pod jedným balvanom, ak ti neprekážajú odporné mäsožravé infekcie.“

„A v jednej zbrojnici je zbierka nesmierne cenných pozlátených zbraní, ktorú stráži zúriva rodina obrov,“ dodal Newel.

„Nedaleko je však kopa zlata bez háčikov,“ sľuboval Doren.

„Myslím si, že by som mal dostať niečo navyše, keďže potrebujete moju pomoc, aby ste sa k tomu zlatu dostali,“ pošťožoval sa Seth.

„Seth, nebuď nevďačný,“ napomenul ho Newel. „Dohodli sme sa na cene a ty si súhlasil. Dohoda je dohoda. Nemusiš nám pomôcť získať zlato. Môžeme všetko zrušiť.“

Seth sa pozrel z jedného satyra na druhého. Vzdychol si a zapísoval tašku. „Asi máš pravdu. Je to príliš riskantné.“

„Alebo ti môžeme zaplatiť o dvadsať percent viac,“ vyhrkol Newel a položil na tašku svoju chlpatú ruku.

„O tridsať,“ vyjednával Seth.

„Dvadsaťpäť,“ navrhol Newel.

Seth znova otvoril zips na taške.

Doren zatlieskal a zadupal kopytami. „Zbožňujem šťastné konce!“

„Nič vám nedám, kým nedostanem zlato,“ pripomenul im Seth. „Ste si istí, že ten poklad bude naozaj môj? Neprídu si poň nijakí nahnevani trolovia?“

„Určite nie,“ pokrútil hlavou Newel.

„Neprídu sa ti pomstiť nijaké mocné bytosti,“ uisťoval ho Doren.

Seth si prekrížil ruky cez prsia. „Tak prečo potrebujete moju pomoc?“

„Kedysi to bolo ľahko získané bohatstvo,“ povedal Newel. „Koláče bez práce v Čarolese. S pomocou tvojho nadrozmerného sluhu to tak znova môže byť.“

„Hugo nebude musieť nikomu ublížiť, však?“ zisťoval Seth.

„Neboj sa,“ upokojoval ho Newel. „Už sme sa o tom rozprávali. Golem nebude musieť ublížiť ani muche.“

Doren zdvihol ruku. „Počujem niekoho prichádzať.“ Seth nič nepočul. Newel zavetril.

„Je to golem,“ hlásil Newel.

O chvíľu Seth začul ťažký dupot Hugových nôh. Netrvalo dlho a objavil sa golem predierajúci sa lesným porastom. Hugo bol mohutný a mal neprimerane veľké nohy a ruky. Jeho hlava pripomínala hlavu ľudoopa a telo mal vymodelované z hlíny, zo zeme a z kameňov. Jednu ruku mal o niečo kratšiu ako druhú, lebo o ňu prišiel v boji s Ollochom Pažravcom. Napriek častým bahenným kúpeľom mu zatiaľ úplne nedorástla.

Golem zastal a týčil sa nad Sethom a satyrmí, ktorí mu nesiahali ani len po masívnu hrud'. „Seth,“ prehovoril golem hlbokým hlasom, akoby sa o seba škreli obrovské kamene.

„Ahoj, Hugo,“ pozdravil ho Seth. Golem len nedávno začal tvoriť jednoduché slová. Rozumel všetkému, čo sa hovorilo, ale iba málokedy sa vyjadroval verbálne.

„Rád ťa vidím, velikán,“ veselo povedal Doren a so širokým úsmevom golemovi zakýval.

„Bude spolupracovať?“ opýtal sa nenápadne Newel.

„Hugo ma nemusí poslúchať,“ odvetil Seth. „Nemôžem ho ovládať ako starká alebo starký, ale učí sa robiť vlastné rozhodnutia. V lete sme spolu podnikli niekoľko dobrodružných výprav. Väčšinou sa zapojí do všetkého, čo narvnem.“

„Dobre,“ povedal Doren. Tleskol rukami a nadšene si ich pomädľil. „Newel, môj drahý zlatokopecký spoločník, možno sa vrátia staré dobré časy.“

„Vysvetlite mi konečne, čo ideme robiť?“ žiadal Seth.

„Počul si niekedy o nipsioch?“ opýtal sa Newel.

Seth namiesto odpovede pokrútil hlavou.

„Sú to malinkí ľudkovia,“ spresňoval Doren, „a sú najmenší z čarovných bytostí.“ Satyrovia s očakávaním sledovali Sethovu reakciu.

Seth znova pokrútil hlavou.

„Ich najbližšími príbuznými sú hnedáčikovia, ale sú od nich oveľa menší,“ začal Newel. „Ako isto vieš, hnedáčikovia sú experti na opravovanie, zachraňovanie a nápadité recyklovanie. Aj nipsiovia sú veľkí umelci, ale v inej oblasti. Svoje schopnosti využívajú na nachádzanie nálezísk drahých kovov.“

Doren sa naklonil k Sethovi. „Nipsiov lákajú lesklé kovy a drahé kamene a vždy ich vedia nájsť,“ pošepol mu do ucha.

Newel žmurkol.

Seth si prekrížil ruky cez prsia. „A ako viete, že si svoj poklad nevezmú späť?“

Newel s Dorenom sa dali do smiechu. Seth sa zamračil. Newel mu položil ruku na plece. „Seth, nipsie je asi takýto vysoký.“ Newel vystrel palec a ukazovák a držal ich približne jeden a pol centimetra od seba. Dorenova snaha potlačiť smiech sa skončila prudkým zakrochkaním. „Nevedia lietať a neovládajú nijaké čary, ktorými by mohli zaútočiť alebo ublížiť.“

„V tom prípade nerozumiem, načo potrebujete moju pomoc,“ nedal sa Seth.

Chichot stíchol. „Čo nipsiovia môžu urobiť, je nachystať pasce a nasadiť nebezpečné rastliny,“ povedal Doren. „Tým

malým nespratníkom sa pravdepodobne nepáčila výška poplatkov, ktorú sme im s Newelom stanovili, a tak pripravili obranu, aby sme sa k nim nedostali. Hugo nás však na ich územie dostane bez problémov.“

Seth prižmúril oči. „Prečo nipsiovia nepoprosia o pomoc starkého?“

„Neuraz sa,“ povedal Newel, „ale mnohé bytosti v Čarolese radšej pretrpia obrovské ťažkosti, len aby sa do nich ľudia nestarali. Neboj sa, tí ľudkovia sa Stanovi nepôjdu sťažovať. Od nich sa nič nedozvie. Čo vravíš? Ideme si po zlato?“

„Podme,“ povedal Seth. Otočil sa ku golemovi. „Hugo, pomôžeš nám s nipsiami?“

Hugo natiahol ruku dopredu. Skoro spojil palec a ukazovák, čím naznačil okej. Potom mierne prikývol.

Kráčali pomedzi kríky a trávu, kým Newel varovne nezdvihol prst. Z okraja čistinky Seth zbadal širokú lúku s trávnaným kopcom uprostred. Jeho steny boli strmé, ale zrazu sa končili asi šesť metrov nad zemou, akoby na vrchole kopca bola plošina.

„Potrebujeme, aby nás Hugo dostal na kopec,“ zašepkal Newel.

„Urobíš to?“ opýtal sa Seth golema.

Hugo si bez ťažkostí vložil na jedno plece Newela, na druhé Dorena a väčšou rukou objal Setha. Golem sa vydal cez lúku a dlhými krokmi kráčal ku kopcu. Keď boli skoro pri jeho úpätí, rastliny sa začali krútiť a plieskať Huga po nohách. Seth zbadal, ako sa okolo golemových členkov

ovijajú trnité výhonky a ako na jeho lýtka útočia mäsožravé rastliny.

„To je časť nášho problému,“ podotkol Doren. „Tí mali nesprátníci vypestovali rozličné druhy jedovatých rastlín a zasadili ich okolo svojho územia.“

„Zákerná háved’,“ zahundral Newel. „Naposledy som týždeň kríval.“

„Môžeme byť radi, že sme z toho vyšli celí,“ zamrmlal Doren. „Musíme sa dostať na druhú stranu kopca.“

„Svahy kopca sú plné nástrah,“ vysvetľoval Newel. „Vchod na druhej strane je zapečatený.“

„Hugo, zober nás na druhú stranu kopca,“ povedal Seth.

Agresívne rastliny pokračovali v šľahaní, krútení a hryzení, ale Hugo kráčal vpred a ich útokom nevenoval nijakú pozornosť. Na opačnej strane našli nepravidelný balvan, vysoký ako človek, ktorý bol vsadený do úpätia kopca. Okolo kameňa bola kaluž hustého žltého slizu.

„Povedz Hugovi, aby kameň odstrčil nabok,“ navrhol Doren.

„Počul si ho,“ povedal Seth.

Hugo stúpil do klzkého slizu a odporná žltá masa sa pod jeho obrovskými nohami rozostúpila. Voľnou rukou odstrčil balvan, akoby to bola rekvizita z polystyrénu, a odhalil začiatok tunela.

„Vlož nás do vchodu,“ povedal Newel.

„A udržuj sliz čo najďalej,“ dodal Doren.

„Urob to, prosím,“ poprosil Seth.

Hugo položil Setha do vchodu tunela, potom zaňho položil aj satyrov. Golem sa otočil a začal odkopávať sliz, ktorý lietal vzduchom v podobe lepkavých hrudiek a čiar.

„Je veľmi praktický,“ uznanlivo prehodil Newel a kývol hlavou smerom k Hugovi.

„Jedného si musíme zaobstarať aj my,“ súhlasil s ním Doren.

Seth hľadel na steny tunela. Boli obložené vylešteným bielym kameňom s modrými a so zelenými žilkami. Celý povrch od podlahy až po strop zdobili precízne vyrezávané ornamenty. Seth prešiel prstom po nádherných a komplikovaných vzoroch.

„Nie je to zlé,“ poznamenal Newel.

Seth o krok odstúpil od steny. „Tie detaily sú ohromné.“

„Počkaj, keď uvidíš Sedem kráľovstiev,“ povedal Doren.

Všetci traja postupovali krátkym tunelom. Strop bol akurát taký vysoký, aby sa nikto z nich nemusel krčiť.

„Dávaj pozor, kam kráčaš,“ upozorňoval Setha Newel. „Choď opatrne, aby si nestúpil na nejakého nipsieho. Ich životy sú rovnako skutočné a cenné ako životy ostatných bytostí. Ak nešťastnou náhodou zabiješ nipsieho, nebude ti už patriť ochrana vyplývajúca zo zakladacích zmlúv Čarolesa.“

„Hovorí ti to iba preto, lebo raz stúpil na koč so zásobami a pohonič pri náraze upadol do bezvedomia,“ oznámil Sethovi Doren po tom, čo sa zohol, aby preskúmal hladkú mramorovú podlahu.

„Preto treba na druhej strane kráčať opatrne,“ odporučil mu Newel.

Keď Seth vyšiel z tunela, neočakávane vkročil do svetla. Kopec nemal vrchol a celé vnútro bolo vykopané. Svahy tvorili kruhovú stenu okolo ojedinelej spoločnosti. „Páni moji!“ zamrmlal Seth.

Priestor vnútri kopca bol posiaty miniatúrnymi hradmi, domami, továrňami, skladmi, obchodmi, mlynmi, divadlami, arénami a mostmi. Architektúra zmenšeného sveta bola zaujímavá a odrážali sa v nej rozličné štýly. Boli tam vysoké bašty, šikmé strechy, špirálovité veže, krehké oblúky, komíny ako z rozprávky, farebné baldachýny, stĺporadia lemujúce promenády, visuté záhrady a lesklé kupoly. Nipsiovia pri stavbách používali to najlepšie drevo a kameň a na mnohých krásnych budovách sa trblietali drahé kovy a draho-kamy. Z jazierka uprostred viedol zložitý zavlažovací systém pozostávajúci z kanálov, akvaduktov, jazierok a priehrad, ktorý spájal sedem husto obývaných území.

„Popas si oči na Siedmich kráľovstvách nipsiov,“ prehovril Newel.

„Vidíš tú hranatú budovu?“ opýtal sa Doren a ukázal na ňu prstom. „Tú, ktorá má vpredu stĺpy a sochy. To je kráľovská pokladnica Tretieho kráľovstva. Ak nebudú spolupracovať, môžeme začať tam.“

Medzi úchvatnými budovami Siedmich kráľovstiev, z ktorých najvyššia Sethovi siahala po kolená, sa hmýrili tisíce malilinkých ľudí. Na prvý pohľad vyzerali ako hmyz. Seth sa pohrabal vo svojom pohotovostnom balíčku, čupol si k tunelu, ktorý kopala skupinka nipsiov, a obzrel si drobnučkých robotníkov cez lupu. Boli pekne oblečení a hoci mali

len jeden a pol centimetra, vyzerali presne ako ľudia. Nipsiovia, ktorých Seth sledoval, sa rozpľchli, a pritom prudko gestikulovali Sethovým smerom. Rozozvučali sa maličké zvončeky a mnohí nipsiovia sa utekali ukryť domov alebo do dier v zemi.

„Boja sa nás,“ konštatoval Seth.

„To dúfam,“ zastrájal sa Newel. „Sme ich obrovskí a najväčší superpáni a oni sa nás snažia odohnať zúrivými rastlinami a mäsožravým slizom!“

„Pozrite sa k tomu ozdobnému jazierku,“ horekoval Doren a vystrel ruku. „Strhli naše sochy!“

Neuveriteľne dokonalé podoby Newela a Dorena, každá vysoká viac ako tridsať centimetrov, ležali zvrhnuté a znetvorené na zemi vedľa prázdnych piedestálov.

„Niekto si tu o sebe priveľa myslí,“ zavrčal Newel. „Kto zneuctil Monument superpánov?“

V rušných uliciach pokračoval zmätok. Vystrašené davy sa tlačili do domov. Tucty nipsiov bezhlavo zliezali po lešení budovy, ktorú práve opravovali. Nipsiovia ozbrojení zmenšeninami zbraní sa zbíhali na streche kráľovskej pokladnice.

„Aha, okolo rohu sa vytvára delegácia,“ povedal Doren a ukázal na asi polmetrovú vežu. Na jej vrchu bol položený veľký, lesklý a biely megafón.

Newel žmurkol na Seta. „Nastal čas začať vyjednávať.“

„Si si istý, že robíme dobre?“ opýtal sa Seth. „Nie je ne správne brať od malých?“

Doren Seta tľapol po chrbte. „Nipsiovia žijú preto, aby snorili a vyhľadávali nové náleziská. Keď im zoberieme bohat-

stvo, ktoré si odložili, vlastne ich uchránime pred nudou!“

„Pozdravujem vás Newel a Doren,“ zapípal tenký hlások. Hoci vďaka megafónu bol hlasnejší, aj tak bol piskľavý a tichý. Opatrne sa posunuli bližšie a všetci traja sa nahli, aby lepšie počuli. „My nipsiovia z Tretieho kráľovstva sme s radosťou očakávali váš návrat.“

„S radosťou?“ zatiahol Newel. „Jedovaté rastliny nie sú privítanie, aké by sme očakávali.“

Nipsiovia na veži sa poradili a potom odpovedali. „Mrzí nás, ak vám obranné mechanizmy, ktoré sme zaviedli, spôsobili ťažkosti. Cítili sme potrebu zvýšiť obranu našich území pred niektorými zlodejmi s nečestnými úmyslami.“

„Ten prefikovaný drobec to hovorí tak, že to znie, akoby ani nehovoril o nás,“ zamrmlal Doren.

„Diplomaciu majú v malíčku,“ súhlasil s ním Newel. Potom zvýšil hlas. „Všimol som si, že naše monumenty sú zničené. Už dávno sme si mali prísť po to, čo nám patrí.“

Delegácia na veži sa pred odpoveďou znova zhrčila. „Lutujeme, že to vnímate ako nedostatok úcty,“ zapíšťal hlások. „Prišli ste v zúfalom čase. Ako viete, Sedem kráľovstiev nipsiov odjakživa žilo v mieri a hojnosti, ktoré narúšali iba surové nájazdy istých obrovských cudzincov. V poslednom čase však na nás doľahli temné časy. Šieste a Siedme kráľovstvo sa spojili a vytiahli do boja proti nám ostatným. Nedávno zničili Štvrté kráľovstvo. My a Druhé kráľovstvo sme prijali tisíce utečencov. Piate kráľovstvo je obliehané. V Prvom kráľovstve sa hovorí o ústupe a masovom odchode do nového domova.“

„Ako viete, my nipsiovia sme nikdy neboli bojovný národ. Je nad slnko jasnejšie, že Šieste a Siedme kráľovstvo zaliala temnota. Bojíme sa, že sa nezastavia, kým nás všetkých neporazia. Práve teraz sa k našim brehom plaví ich flotila. Ak nás aj vy napadnete zboku, obávam sa, že Sedem kráľovstiev prepadne temnote. No ak nám v tejto tragickej situácii pomôžete, radi vás štedro odmeníme.“

„Dajte nám čas na rozmyslenie,“ povedal Newel a pritiahol k sebe Dorena so Sethom. „Myslíte si, že je to nejaký trik? Čo nipsiom chýba na výške, to dostali navyše v ľstivosti.“

„Vidím veľkú flotilu čiernych lodí v jazierku uprostred,“ oznámil im Doren. Hoci najväčšie lode neboli väčšie ako Sethova topánka, k brehu sa ich približovali tucty.

„Áno,“ prikývol Newel. „Pozrite sa naľavo. Zo Štvrtého kráľovstva naozaj ostali len ruiny.“

„Kto kedy počul o vojne nipsiov?“ neveriacky sa spýtal Doren.

„Mali by sme sa porozprávať s ľuďmi zo Siedmeho kráľovstva,“ rozhodol Newel. „Vypočujeme si ich verziu.“

„Vrátíme sa,“ oznámil Doren nipsiom na veži a potom s Newelom odišiel preč.

„Kto si?“ zaštebotal hlások z megafónu. „Ty, čo nemáš rohy.“

„Ja?“ opýtal sa Seth a položil si ruku na hrud'. „Ja som Seth.“

„Ó, múdry a cnostný Seth,“ pokračoval hlas, „prosíme Ťa, prehovor kozích obrov, aby nám pomohli. Nedovoľ, aby ich zlí starejší zradných kráľovstiev prilákali na svoju stranu.“

„Uvidím, čo sa dá urobiť,“ sľúbil Seth a ponáhlal sa za Newelom a Dorenom. Pritom dával veľký pozor na to, kam stúpa. Satyrov dobehol pred opevneným kráľovstvom postaveným z čierneho kameňa, v ktorom viali temné zástavy. Ulice mesta boli takmer prázdne. Tí, ktorí sa prechádzali ulicami, mali brnenie a boli ozbrojení. Aj toto kráľovstvo malo vežu s megafónom.

„Tento múr je nový,“ poznamenal Doren.

„Nepamätám si, že by tu bolo všetko také čierne,“ začudoval sa Newel.

„Naozaj vyzerá akosi bojovnejšie,“ dodal Doren.

„Už vychádzajú na vežu,“ všimol si Newel a kývol smerom k čiernemu megafónu.

„Pozdravujeme vás, slávni superpáni,“ zapišťal hlas. „Vrátili ste sa v správnom čase, aby ste boli svedkami toho, ako zožneme plody našej práce a podelíme sa s vami o lup.“

„Prečo vediete vojnu proti ostatným kráľovstvám?“ opýtal sa Newel.

„Za to vďačíme vám,“ odpovedal mu hovorca. „Sedem kráľovstiev vyslalo veľa skupín, ktoré mali nájsť spôsob, ako zabrániť vášmu návratu. Ani jedna skupina sa nedostala ďalej ako tá moja. Veľa sme sa naučili. Naš rozhľad sa zväčšil. Kým ostatné kráľovstvá pripravovali obranu, my sme sa potichu spojili so Šiestym a Siedmym kráľovstvom a vytvorili sme bojové stroje. Nakoniec sme prišli na to, čo ste vy vždy vedeli. Načo *tvoriť*, keď to možno jednoducho *vziať*?“

Newel s Dorenom si vymenili zmätené pohľady.

„A čo chcete od nás?“ opýtal sa Doren.